

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

«...Εχθρότητα αντιμετωπίζουν στην Αλβανία τα νατοϊκά στρατεύματα από μερίδα του πληθυσμού... Εχθρότητα αντιμετωπίζουν στην ΠΓΔ της Μακεδονίας... Εχθρότητα αντιμετωπίζουν στην Ελλάδα...».

(Ομολογία της Φωνής της Αμερικής, στις 29/4/1999).

ΑΘΗΝΑ, 1 ΜΑΗ 1999 - τεύχος 165

Πρωτομαγιά...
Φέτος με ιδιαίτερη φόρτιση.

Σαν τότε...
Κατοχή, Ναζί, Καισαριανή, Εκτελέσεις...

Σαν σήμερα...
Κατοχή, Ναζί, Βομβαρδισμοί, Βελιγράδι...

Βέβαια, θα μας πείτε, τώρα δεν το λένε «κατοχή». Όχι, τώρα το λένε «παροχή διευκολύνσεων» !
Τώρα, δεν τους λένε «Χίτλερ και Μουσσολίνι». Τους λένε Κλίντον και Μπλαιρ.
Και το σημερινό κτήνος του Μπούχενβαλντ δεν λέγεται πια «Ίλζε Κοχ», αλλά Μαντλήν Ωλμπράϊτ...
Α, ναί ! Τότε τους λέγανε «κουΐσλινγκς». Τώρα τους λένε «κυβέρνηση Σημίτη».

Πρωτομαγιά, λοιπόν, 1999.
Με νόημα και περιεχόμενο αντινατοϊκό.
Αντινατοϊκό κι αντιαμερικάνικο.

Και έτσι, πράγματι, πρέπει να είναι.
Γιατί οι βορειοαμερικάνοι κι οι δυτικοευρωπαίοι είναι οι νέοι ναζήδες.

Κι ο UCK δεν είναι παρά η νέα Ustasi.

Και τα νατοϊκά στρατεύματα είναι η νέα Βέρμαχτ και τα νέα SS.

Και δεν πρέπει να περάσουν.

Και ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ !!!
Ούτε αυτοί, ούτε τα παραμύθια τους.
(Αλήθεια, θυμάται κανείς τα «εγκλήματα» των Εβραίων, που επικαλούνταν οι χιτλερικοί για να τους εξοντώσουν ; «σκοτώνανε παιδιά, βιάζανε γυναίκες, πίναν το αίμα των ινδογερμανών...». Μήπως και σήμερα, με παρόμοιες δικαιολογίες δεν προσπαθούν να μας πείσουν οι νατοϊκοί για την «ανάγκη» να εξοντωθούν οι Σέρβοι ;).

ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ !!!
Γιατί οι καταπιεσμένοι όλου του πλανήτη ξυπνούν.
Σηκώνονται όρθιοι.
Και ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ.
Και ΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ.

ΜΕΡΑ ΠΟΛΕΜΟΥ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ.
ΜΕΡΑ ΠΟΛΕΜΟΥ
ΤΩΝ ΑΠΟΚΛΗΡΩΝ ΤΗΣ
«ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ».

ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΟ 1944,
ΔΕΝ ΘΑ ΣΚΥΨΟΥΜΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ !

ΚΑΙ

ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ !!!

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΊΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΟ ΟΛΑ ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

(ή πώς γίνεται, ενώ υποστηρίζουν την ειρήνη, να επιθυμούν διακαώς τον πόλεμο - τα αφεντικά και τα φερέφωνά τους φυσικά...)

Η θανατηφόρα πολεμική μασκαράτα που έχει στήσει το ΝΑΤΟ στην περιοχή των Βαλκανίων δεν σπέρνει μόνο πτώματα, κοινωνικο-οικονομική καταστροφή και πρόσφυγες αλλά και μια πρωτοφανή ιδεολογική σύγχυση στις δυτικές (αλλά και Βαλκανικές) κοινωνίες. Έτσι από την μία έχουμε τα δυτικά ΜΜΕ να βαφτίζουν ως "ανθρωπιστικές επιχειρήσεις" τους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ - αντιστρέφοντας προς όφελος τους την πραγματικότητα, κατάσταση στην οποία "Ο Αναρχικός" αναφέρεται διαρκώς - και από την άλλη τα αντίστοιχα ελληνικά να πουλούν (κυρίως) φτηνό φιλοσερβισμό κατά παραγγελία της τραγελαφικής (και συνάμα πολύ επικίνδυνης) εθνικο-πατριωτικής κουστωδίας που έχει κατακλύσει τον τελευταίο καιρό τους τηλεοπτικούς δέκτες. Φυσικά δεν παραλείπουν να φιλοξενούν και την άποψη του, μικρού στις μέρες μας, μα πάντα δραστικού, φιλο-ΝΑΤΟϊκού "λόμπι". Μία κίνηση που εξυπηρετεί κατά τον καλύτερο τρόπο τον υποτιθέμενο φασιστο-πλουραλισμό τους.

Μιλάμε λοιπόν για το παράδοξο ανθρώπινο μωσαϊκό το οποίο έχει επενδύσει αποτελεσματικά πάνω στον - σίγουρα - μεγάλο κίνδυνο να επεκταθεί η φρίκη του πολέμου στα υπόλοιπα Βαλκάνια. Για τον απεχθή καπιταλιστικο-φιλελεύθερο-αριστερο-κομμουνιστικό-φασιστικό αχταρμά που εκμεταλλεύεται τον βρώμικο πόλεμο που έχουν εξαπολύσει οι αμερικανο-ευρωπαίοι στρατοκράτες ιμπεριαλιστές εναντίον της σερβικής κοινωνίας (με πρόσχημα την εγκληματική - είναι γεγονός - πολιτική του Μιλόσεβιτς) για να επιβάλλει τις κυρίαρχες εξουσιαστικές αντιλήψεις του (που δεν είναι ανάγκη να συμφωνούν αναμεταξύ τους): τους αιματοβαμμένους εθνικισμούς και το πρόσταγμα για όλο και πιο ολοκληρωτική καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Για τους θλιβερούς ιδεολογικούς τυχοδιώκτες που πηδούν από την μία εξουσιαστική άποψη στην άλλη με την ίδια ευκολία που η νατοϊκή στρατιωτική μηχανή χτυπάει πολιτικούς στόχους στην Γιουγκοσλαβία. Για όλους αυτούς που κατάλαβαν γρήγορα ότι στις ταραγμένες εποχές που ζούμε οι εθνικές υποθέσεις έχουν ψωμί. Για εκείνους που προκειμένου να επεκτείνουν το κομμάτι (ιδεολογικής και όχι μόνο) κυριαρχίας που τους πρόσφερε απλόχερα το ελληνικό κράτος στο παρελθόν, είναι πάντα πρόθυμοι να ετοιμάσουν το έδαφος για τον επόμενο μεγάλο πόλεμο (εναντίον των Τούρκων αρχικά και των Αλβανών στην συνέχεια). Για όλους αυτούς τους "Βεζύρηδες" (που ονειρεύονται να γίνουν βασιλιάδες) οι οποίοι υποτίθεται ότι εκφράζουν το 97% του ελληνικού λαού. Για τους "ευαισθητοποιημένους" πολιτικούς, δημοσιογράφους και διανοούμενους τα "κροκοδείλια" δάκρυα των οποίων παίζουν τον "Δούρειο ίππο" του εθνικισμού στην συνείδηση του ελληνικού λαού. Για αυτούς τους αδίστακτους ιδεολόγους που ηδονίζονται οδυρόμενοι με το δράμα του Σερβικού λαού. Για όλους εκείνους τους αφελείς (;) πατριώτες που μισώντας θανάσιμα τις πανανθρώπινες αξίες της κοινωνικής απελευθέρωσης και του διεθνισμού βιάζονται να διαλέξουν εξουσιαστικό στρατόπεδο (συγκεκριμένα το Σερβικό) για να οχυρωθούν. Για τους "κοσμο-πολίτες ανθρωπιστές" που χρησιμοποιούν τους ταλαίπωρους Αλβανούς πρόσφυγες για να δικαιολογήσουν τους ΝΑΤΟϊκούς βομβαρδισμούς. Η συμμορία αυτή (πάντα απούσα απ' όλους τους μεγάλους κοινωνικούς αγώνες) σέρνει υποκριτικά το πτώμα της ειρήνης σπέρνοντας την σύγχυση στο ελληνικό λαό σχετικά με το ποιόν των πραγματικών του εχθρών: του κράτους, του ιμπεριαλισμού, του εθνικισμού (σε όλες του τις μορφές), του καπιταλισμού γενικότερα.

ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΑ Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΜΑΣ ΣΤΙΣ ΑΝΤΙ-ΝΑΤΟΪΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

(...μην τους αφήσουμε σε χλωρό κλαρί)

Η έντιμη ανάγκη όλων των ελεύθερα σκεπτόμενων ανθρώπων να αγωνιστούμε εναντίον του πολέμου και αυτών που τον δημιουργούν και τον συντηρούν παγιδεύεται στα βουντά των κινητοποιήσεων που ταρακουνούν την Ελλάδα απ' άκρη σ' άκρη. Και λέμε παγιδεύεται καθώς εναλλακτική πρόταση δεν υπάρχει. (βλέπετε η ανυπαρξία μαζικού αναρχικού αντι-εξουσιαστικού κινήματος έχει δώσει την δυνατότητα σε συγκεκριμένους πολιτικούς μηχανισμούς να καπηλεύονται τις κινητοποιήσεις). Εκεί , λοιπόν, ανταμώνουμε ανθρώπους που υπό άλλες συνθήκες τους όχι απλώς τους έχουμε χεσμένους αλλά ούτε καν να τους δούμε δεν επιθυμούμε. Φυσικά και μας προβληματίζουν αρκετά αυτές οι παράδοξες συνευρέσεις όπου ο - καμουφλαρισμένος σε διάφορες μορφές ύπουλου πατριωτισμού - εθνικισμός κάνει πέρα το επαναστατικό διεθνισμό - ως γραφικό (ή και φιλονατοϊκό!) προκειμένου να διαφυλάξει τα μελλοντικά του κομμάτια εξουσίας. Είναι λίγο λυπηρό μαζί με τις αριστερές, αριστερίστικες και αναρχικές προκηρύξεις να μοιράζονται κρυπτοφαστικές ανάλογες αλλά και διαφημιστικά των πιο κυριλέ εθνικιστικών εντύπων (Σαν το NEMESIS για τον σκοτεινό ρόλο του οποίου - και την ειδική σχέση του με το ΚΚΕ - θα αναφερθούμε στο μέλλον με ειδικό αφιέρωμα). Μας φέρνει μελαγχολία η θέα των βυζαντινών λαβάρων και των ελληνικών σημαιών που κάνουν συχνά-πυκνά την εμφάνισή τους. Όμως η αγωνία μας για το σταματημό του πολέμου στο Κόσσοβο στέκεται ψηλότερα από τις παραπάνω απελπιστικές διαπιστώσεις. Είτε θέλουμε να το παραδεχθούμε, είτε όχι, οι κινητοποιήσεις αυτές είναι το μόνο πεδίο στο οποίο μπορεί να εκφραστεί μαζικά η αντι-πολεμική συνείδηση της ελληνικής κοινωνίας (όση υπάρχει φυσικά). Παράλληλα δε να βρουν πεδίο μαζικής διάδοσης οι πολιτικές θέσεις που αποκρυπτογραφούν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα βρώμικα παιχνίδια των ιμπεριαλιστών και των εθνικιστών. Που αλλού μπορούμε να πάμε για να καταγγείλουμε τους βομβαρδισμούς των ΝΑΤΟϊκών ιμπεριαλιστών κύριος σκοπός των οποίων είναι να επιβεβαιώσουν (και στην πορεία να διευρύνουν) την πλανητική κυριαρχία τους μέσω της οικονομικής πενίας και της πολιτικής αστάθειας στις οποίες έχουν εγκλωβίσει τους λαούς της περιοχής (τους Σέρβους και τους Αλβανούς άμεσα και τους υπόλοιπους μακροπρόθεσμα); Που αλλού μπορούμε να πάμε για να εκφράσουμε την αντίθεσή μας στο φρικτό εθνικιστικό μίσος που έχει δημιουργηθεί μεταξύ όλων των λαών των Βαλκανίων από όλους τους βαλκανοεξουσιαστές (κυβερνήσεις Σερβίας, Αλβανίας, Τουρκίας, Κροατίας, Βοσνίας, κεφάλαιο των εν λόγω χωρών) και βαλκανοφασίστες (Αλβανούς Ουτσεκάδες, εθνικο-"κομμουνιστές" σέρβους και έλληνες, ακροδεξιούς κλπ); Που αλλού μπορούμε να καταγγείλουμε την αμερικανική κυβέρνηση και την Ενωμένη Ευρώπη (και κατ' επέκταση τον κρατικό και ιδιωτικό αμερικανικό-ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό) που χωρίζουν τους εθνικισμούς κατά πως τους συμφέρει (καλοί-κακοί); Που αλλού μπορούμε να ξεγυμνώσουμε την υποταγή της ελληνικής κυβέρνησης στα πλανητικά αφεντικά (ΗΠΑ, Ευρώπη); Που αλλού μπορούμε να διαμαρτυρηθούμε για το γεγονός ότι η χώρα μας μετατρέπεται σιγά-σιγά σε επιχειρησιακό κέντρο του ΝΑΤΟ; Που αλλού μπορούμε αναδείξουμε τον εξουσιαστικό χαρακτήρα αυτού του πολέμου (που κύρια θύματά του έχει τον Αλβανούς πρόσφυγες και τον Σερβικό λαό); Που αλλού μπορούμε να προτάξουμε το διεθνιστικό αναρχικό μας όραμα ως αντίβαρο στην συνεχιζόμενη καπιταλιστική βαρβαρότητα;

Ας πάμε λοιπόν για να βροντοφωνάξουμε ότι

Ο ΜΟΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΑΞΙΖΕΙ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΜΕΡΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ

Αναρχική ομάδα Αμπελοκήπων

Ξάφνου οι όποιες αρχές, που στοιχειοθετούσανε την συνείδησή μας, έγιναν μαλακές σαν πλαστελίνη. Και πλάθονται φυσικά καλύτερα. "Γιατί τόση απαισιοδοξία;", θα συλλογιστούν μερικοί, "Έχουμε φτάσει σε αυτό το σημείο;". Όχι, πιστεύουμε

Μαθήματα προς Βορειοαμερικάνους και Δυτικοευρωπαίους φονιάδες

Μαρτυρία ανήλικης Γιουγκοσλάβας, που κατέφυγε στην Κολομβία για να γλυτώσει :

«Κανείς δεν φαντάζεται την φρίκη που ζει η Σερβία»

16 μόλις ετών, η Jovana de la Hoz Marcovic, έχει ζήσει το δράμα του πολέμου σ' όλες του τις διαστάσεις. Την περασμένη εβδομάδα έφτασε στην χώρα μας, αφού οι γονείς της αποφάσισαν να την εγκαταστήσουν σ' ένα ασφαλές μέρος, μέχρις ότου τελειώσουν οι συγκρούσεις.

Της Claudia Sandoval Gómez
συντάκτριας της El Tiempo.

«Όταν αρχίζουν να πέφτουν οι βόμβες, τα πάντα τρέμουν. Τα τζάμια των παραθύρων σπάζουν. Βλέπεις τα τεράστια μανιτάρια των εκρήξεων κι ο καπνός σκεπάζει την πόλη. Ο πανικός κι ο φόβος, που νοιώθεις, δεν περιγράφονται. Το μόνο που κάνουμε είναι να κρυβόμαστε κάτω απ' τους παραστάτες κάποιας πόρτας και να περιμένουμε το τέλος του βομβαρδισμού».

Αυτή η ρουτίνα της φρίκης επαναλαμβανόταν 24 ολόκληρες νύχτες για την Jovana de la Hoz Marcovic, μια νεαρή 16χρονη Σέρβα, που έφτασε την περασμένη εβδομάδα στην Κολομβία, για να γλυτώσει από τις επιθέσεις του ΝΑΤΟ εναντίον της χώρας της.

Και, οπωσδήποτε, δεν είναι τυχαίο το ότι βρίσκεται στην Bogotá, πρόσφυγας σε μια χώρα που, για πολλούς, είναι συνώνυμη της ανασφάλειας. Ήρθε επειδή το αποφάσισε η Γιουγκοσλάβα μητέρα της κι επειδή ο πατέρας της, Κολομβιανός ψυχίατρος, προτιμάει να βρίσκεται η κόρη του εδώ κι όχι στο Βελιγράδι, κάτω από την απειλή των πυραύλων της Συμμαχίας.

Μισά σε σπασμένα ισπανικά και μισά στα σέρβικα, με τη βοήθεια μιας διερμηνέως, η Jovana διηγήθηκε στην El Tiempo, πώς - από τις 24 του φετεινού Μάρτη, μέρα που εξαπολύθηκαν οι πρώτες επιθέσεις του ΝΑΤΟ ενάντια στην Γιουγκοσλαβία - η ζωή της άλλαξε ολοκληρωτικά.

Σταμάτησε να πηγαίνει στο σχολείο, στην πρώτη τάξη του λυκείου (στην Γιουγκοσλαβία η φοίτηση στο λύκειο είναι τετραετής), αφού τα εκπαιδευτικά ιδρύματα σταμάτησαν να λειτουργούν. Ήδη, τις νύχτες δεν μπορούσε να κοιμηθεί από τον ορυμαγδό των πυραύλων κι από το φόβο πως κάποιος απ' όλους θα έπεφτε στο σπίτι της, σ' ένα προάστειο, στο νότιο τμήμα του Βελιγραδίου. Οι βόλτες με τους συμμαθητές της λιγόστεψαν και, κάποια στιγμή, σταμάτησαν εντελώς, αφού περνούσαν πια πολύ περισσότερο χρόνο στα καταφύγια, παρά έξω. Και, τελικά, αναγκάστηκε να αφήσει όλα όσα είχε φτιάξει στα 16 χρόνια της ζωής της και να έρθει σε μια χώρα ξένη που μόνο σε κάποιες παλιότερες διακοπές της είχε επισκεφθεί.

Το να έρθει εδώ μόνη της, δείχνει μια γενναιότητα που οπωσδήποτε την οφείλει στη σέρβικη ψυχοσύνθεσή της, για την οποία είναι πολύ υπερήφανη, Η μητέρα της, λογίστρια, σχεδιάζει να έρθει κι αυτή στην Κολομβία, καθώς ομολογεί πως η κατάσταση στην Γιουγκοσλαβία αγγίζει τα έσχατα όρια της αντοχής της, παραπονούμενη για το ότι «τα διεθνή ΜΜΕ δεν μιλούν γι' αυτή την κατάσταση».

Κατά την Jovana, τα τρόφιμα αρχίζουν να σπανίζουν κι οι δυνατότητες μετακίνησης είναι πολύ περιορισμένες. Για να έρθει στην Κολομβία, χρειάστηκε αρχικά να ταξιδέψει με το λεωφορείο από το Βελιγράδι μέχρι την Βουδαπέστη, στην Ουγγαρία, αφού το αεροδρόμιο της γιουγκοσλαβικής πρωτεύουσας έχει καταστραφεί από τους βομβαρδισμούς. Σε κάθε δευτερόλεπτο της διαδρομής ελλόχευε η απειλή κάποιας αεροπορικής επίθεσης.

Δυστυχώς, αυτό το στρες και η παράνοια δεν έχουν εξαφανιστεί από την Κολομβία. Ο απλός ήχος της σειρήνας ενός ασθενοφόρου ή η αναφορά στις βομβιστικές ενέργειες των ανταρτών κάνουν την Jovana να τινάζεται τρομοκρατημένη. Τις τελευταίες νύχτες, ωστόσο, καταφέρνει να κοιμάται, όχι τόσο λόγω της ηρεμίας όσο λόγω της κούρασης και της εξάντλησης.

Οι μέρες της στην χώρα μας περνούν στο σπίτι της θείας της, στην Bogotá, ανάμεσα σε συνεντεύξεις που της παίρνουν οι δημοσιογράφοι των διεθνών πρακτορείων και τις αναλύσεις των δυνατοτήτων που της προσφέρονται, αν αναγκαστεί να μείνει εδώ για κάποιο μεγάλο χρονικό διάστημα. Για την ώρα, το πιο σοβαρό της σχέδιο είναι να μάθει ισπανικά. Οπωσδήποτε, ξέρει πως δύσκολα θα μπορέσει να προσαρμοστεί. Τα πάντα είναι διαφορετικά : οι άνθρωποι, τα σπίτια, η κυκλοφορία...

Για τον πόλεμο, μας διαβεβαιώνει πως είναι κάτι πραγματικά φρικτό για τον λαό της, αφού είναι ψέμμα πως το ΝΑΤΟ βομβαρδίζει μόνο στρατιωτικούς στόχους. «Έχουν σκοτωθεί πολλοί άμαχοι. Κανείς δεν γνωρίζει πράγματι μέσα σε τί πανικό και φρίκη ζει η Σερβία», συμπεραίνει.

Με μια καταπληκτική ωριμότητα, διαπιστώνει πως η ουσία της υπόθεσης είναι ότι η Συμμαχία δεν καταλαβαίνει τίποτε. «Η Σερβία είναι μια χώρα που ποτέ δεν υπήρξε επιθετική. Ποτέ, στην ιστορία της, δεν επιτέθηκε σε κανέναν. Το μόνο που έκανε ήταν να αμύνεται στους εισβολείς», λέει.

Το πιο φρικτό, πάντως, είναι η αγωνία της να μην ξέρει πότε θα τελειώσουν όλα αυτά. Να μην ξέρει αν θα ξαναδεί την οικογένειά της. Ακόμη χειρότερα, να μην ξέρει αν θα ξαναγυρίσει ποτέ στο αγαπημένο της Βελιγράδι.

El Tiempo, 22/4/1999

«Φυσικά», η ύπαρξη Σέρβων προσφύγων ΑΓΝΟΕΙΤΑΙ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΑ ΑΠ' ΤΑ ΝΑΤΟΪΚΑ ΜΜΕ. Ιδιαίτερα εξοργιστικό είναι το ότι την ΑΓΝΟΟΥΝ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΜΕ, ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΑΠΟΧΡΩΣΕΩΝ. Και, βέβαια, το θέμα δεν αφορά μόνο τους πρόσφυγες των τελευταίων ημερών, αλλά κι εκείνες τις εκατοντάδες χιλιάδες των προσφύγων από την Κράϊνα. Γιατί άραγε οι Έλληνες «προσφυγοπατέρες» αδιαφορούν γι' αυτούς ;

Από την απολογία του Αύγουστου Σπις

«Κύριε Δικαστές,

Ἂν σᾶς περνάει ἡ ἰδέα στὰ σοβαρά, πὼς μὲ τὶς κρεμάλες σας μπορεῖτε νὰ σταματήσετε τὸ κίνημα, ποὺ ἐξωθεῖ ἑκατομμύρια γονατισμένων ἀπὸ τὴν καταπίεση ἐργατῶν στὴν ἐξέγερση, πλανᾶσθε, μὰ τὴν ἀλήθεια. Κρεμάστε μας. Μὰ περιμένετε τὸ τέλος. Ἂν σεῖς εἶσθε τυφλοὶ καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ δῆτε, ἀκοῦστε νὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ. Γύρω σας, κάτω σας, δίπλα σας, πάνω σας, ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές, ξαπλώνεται μιὰ τεράστια φωτιά. Θέλετε νὰ μὴ τὴν βλέπετε; Δικαίωμά σας, μὰ δὲν θὰ τὴν ἀποφύγετε. Θέλετε ν' ἀπαλλαγῆτε μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ ὅλους τοὺς συνωμότες; Κάνετέ το. Ἀπαλλαγῆτε ὅμως πρῶτα, ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἀφεντικὰ τῆς βιομηχανίας ποὺ δημιούργησαν τὴν ἀνήθικη περιουσία τους μὲ τὸ κλεμένο ἀντίτιμο τῆς ἐργασίας, ποὺ δὲν πληρώθηκε. Μέσα στὸ σύστημά σας, οἱ μηχανὲς σᾶς φέρνουν τὴν ὑπερπαραγωγή, ποὺ ὁδηγεῖ τὸν πραγματικὸ παραγωγὸ στὴν ἀθλιότητα καὶ θάνατο. Εἶναι αὐτὸ ποὺ σεῖς ἀποκαλεῖτε «αὔξηση τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου». «Ἐθνικοῦ»! Τί εἰρωνεία! Τί χαρὰ μερικῶν προνομιούχων τοῦ ἔθνους νὰ λέτε! Θέλετε νὰ διορθώσετε τὴν κατάσταση; Καταργῆστε, πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἐσᾶς τοὺς ἴδιους. Τὸν ἑαυτό σας. Γιατὶ σεῖς μὲ τὴν συμπεριφορά σας ἀπέναντι τῶν ἐργατῶν, εἶσθε οἱ πρῶτοι πράκτορες τῆς ἐπαναστάσεως. Καταργῆστε τὴν ἁρπαγὴ καὶ τὸ πλιάτσικο. Αὐτὸ εἶναι τὸ καθῆκον σας. Καταργῆστε αὐτοὺς τοὺς 50, 100, 200 ἀνθρώπους ποὺ θέλουν ν' ἀπολαμβάνουν τὸ πᾶν, χωρὶς νὰ κάνουν ἀπολύτως τίποτε. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν τάξη ἐμεῖς πᾶμε ν' ἀπαλλαγοῦμε. Κοιτᾶξτε τὸ οἰκονομικὸ πεδίο τῆς μάχης. Οἱ ἐργάτες ἔχουν πετσοκοφτεῖ κι' ἐσεῖς καλοί μου Χριστιανοὶ καὶ εὐγενικοί μου μπουρζουάδες, σεῖς εἶσθε οἱ κοινωνικοὶ Γύπες ποὺ τρῶτε τὶς σάρκες τῶν πτωμάτων.

Κατηγορούμεθα πὼς παραβήκαμε τὸ νόμο. Ναί, τὸν παραβήκαμε γιὰ νὰ δείξουμε στὸν Λαὸ κατὰ ποιὸ τρόπο οἱ θεσμοὶ αὐτὰ τὰ τελευταῖα 20 χρόνια ἀποβλέπουν συστηματικὰ σ' ἕνα σκοπό. Νὰ ἐγκαθιδρύσουν σὲ τούτη τὴ χώρα μιὰ ὀλιγαρχία, πιὸ χτηνώδικη καὶ πιὸ δυνατὴ δὲν ὑπῆρξε ποτέ, σὲ κανένα μέρος τῆς Γῆς. Οἱ ἰδέες ποὺ ὑπερασπίζω εἶναι δικές μου. Εἶναι ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτόν μου. Πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατὸν νὰ τὶς ἐγκαταλείψω; Ροῦχα εἶναι νὰ τὰ βγάλης καὶ νὰ τὰ παρατήσης; Μὰ κι' ἂν μποροῦσα ἀκόμα, πάλι δὲν θὰ τὶς ἄφηνα. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀφέλεια ἐκ μέρους σας, νὰ νομίζετε ὅτι μπορεῖτε ν' ἀπαλλαγῆτε σεῖς ἀπὸ τὶς ἰδέες αὐτές, ποὺ κερδίζουν ἔδαφος μέρα μὲ τὴ μέρα στέλνοντάς μας στὴν κρεμάλα; Ἂν, τὸ νὰ λὲς τὴν ἀλήθεια, πρέπει νὰ τιμωρεῖσαι μὲ θάνατο, ἐμεῖς δὲν θὰ παύσωμε νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, ὅσους θανάτους κι' ἂν μᾶς ἐπιβάλλετε. Σᾶς περιφρονοῦμε μπρὸς στὸ θάνατο. Ἐμπρός. Καλέστε τὸ δήμιο. Ἡ ἀλήθεια ποὺ κρεμάστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Σωκράτη, τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Τζιορντάνο Μπροῦντο, τοῦ Χιούς, τοῦ Γαλιλαίου, ζεῖ ἀκόμα. Δὲν πέθανε. Πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ ἀποτελοῦνε ἀτέρμονα λεγεῶνα, μᾶς πρόλαβαν σὲ τούτη τὴν ὁδό. Κοιτᾶχτε μας. Εἴμαστε ἕτοιμοι, καθ' ὅλα, νὰ τοὺς ἀκολουθήσουμε στὴ ματωμένη πορεία».

«Διεθνής Ζωή» - Ελληνική Σοσιαλιστική
Επιθεώτηση, αρ. φύλλου 110,
Πρωτομαγιά 1963